

«...Οι εφημερίδες, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση είναι οι πιο χονδροειδείς φορείς του ψέματος. Όχι μόνον απομακρύνουν τον καθένα από τα αληθινά προβλήματα – από το «πώς να ζήσουμε καλύτερα;», το οποίο τίθεται συγκεκριμένα και κάθε ημέρα – αλλά επιπλέον ωθούν κάθε άτομο χωριστά να ταυτιστεί με προκατασκευασμένες εικόνες, να μπει αφηρημένα στην θέση ενός αρχηγού κράτους, μιας διασημότητας, ενός δολοφόνου, ενός θύματος, δηλαδή με λίγα λόγια να αντιδράσει σαν να ήταν κάποιος άλλος. **Η κυριαρχία των εικόνων επάνω μας είναι ο θρίαμβος αυτού που δεν είμαστε εμείς και αυτού που μας διώχνει από τους εαυτούς μας. Είναι ο θρίαμβος αυτού που μας μετατρέπει σε αντικείμενα προς ταξινόμηση, προς ετικετάρισμα, προς ιεράρχηση σύμφωνα με το σύστημα του γενικευμένου εμπορεύματος.**

Υπάρχει μία γλώσσα στην υπηρεσία της ιεραρχημένης εξουσίας. Δεν βρίσκεται μόνο μέσα στην ενημέρωση, στην διαφήμιση, στις έτοιμες ιδέες, στις συνήθειες, στις κωδικοποιημένες κινήσεις, αλλά επίσης σε κάθε γλώσσα που δεν προετοιμάζει την επανάσταση της καθημερινής ζωής, σε κάθε γλώσσα που δεν μπαίνει στην υπηρεσία των επιθυμιών μας.

Το εμπορευματικό σύστημα επιβάλλει τις αναπαραστάσεις του, τις εικόνες του, τις έννοιές του, την γλώσσα του, κάθε φορά που εργαζόμαστε γι' αυτό, δηλαδή τον περισσότερο καιρό. Αυτό το σύνολο ιδεών, εικόνων, ταυτίσεων, συμπεριφορών, που καθορίζονται από την ανάγκη συσσώρευσης και ανανέωσης του εμπορεύματος, αποτελεί **το ΘΕΑΜΑ όπου ο καθένας παριστάνει αυτό που δεν ζει πραγματικά και ζει ψεύτικα αυτό που δεν είναι.** Γι' αυτόν τον λόγο, ο ρόλος είναι ένα ζωντανό ψέμα και η επιβίωση μία ατέρμονη δυσφορία.

Το Θέαμα (ιδεολογίες, κουλτούρα, τέχνη, ρόλοι, εικόνες, αναπαραστάσεις, λέξεις – εμπορεύματα) είναι το σύνολο των κοινωνικών προτύπων συμπεριφοράς, μέσω των οποίων οι άνθρωποι μπαίνουν στο εμπορευματικό σύστημα, συμμετέχουν σ' αυτό ενάντια στους εαυτούς τους και γίνονται αντικείμενα επιβίωσης – εμπορεύματα-, απαρνούμενοι την ευχαρίστηση να ζήσουν πραγματικά για τους εαυτούς τους και να οικοδομήσουν ελεύθερα την καθημερινή τους ζωή.

Επιβιώνουμε μέσα σε ένα σύνολο εικόνων με τις οποίες μας ωθούν να ταυτιστούμε. Ενεργούμε όλο και λιγότερο από μόνοι μας και όλο και περισσότερο σε συνάρτηση με αφηρημένα σχήματα που μας κατευθύνουν σύμφωνα με τους νόμους του εμπορευματικού συστήματος (δηλαδή το κέρδος και την εξουσία).

Οι ρόλοι ή οι ιδεολογίες μπορεί να είναι ευνοϊκές ή εχθρικές στο κυρίαρχο σύστημα, αλλ' αυτό δεν έχει σημασία εφ' όσον παραμένουν μέσα στο Θέαμα, μέσα στο κυρίαρχο σύστημα. **Επαναστατικό είναι μονάχα αυτό που καταστρέφει το Εμπόρευμα και το Θέαμα.**

Κατά συνέπεια έχουμε μπουχτίσει το οργανωμένο ψέμα, την ανεστραμμένη πραγματικότητα, τις γκριμάτσες που πιθηκίζουν την αληθινή ζωή και που την φτωχαίνουν στο έπακρο. Αγωνιζόμαστε ήδη, συνειδητά ή όχι, για μία κοινωνία όπου το δικαίωμα πραγματικής επικοινωνίας ανήκει σε όλους... όπου η οικοδόμηση μίας ζωής γεμάτης ενδιαφέροντα και πάθος εξαφανίζει την ανάγκη να έχουμε έναν ρόλο και να δίνουμε περισσότερη σημασία στην φαινομενικότητα από το αυθεντικό βίωμα».

(Raoul Vaneigem: «Από την Άγρια Απεργία στην Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση»).

«Το εμπορευματικό σύστημα από-ιεροποιεί και καταστρέφει το θρησκευτικό πνεύμα και γελοιοποιεί τα φετίχ του (Πάπας, Κοράνι, Βίβλος, Εσταυρωμένος...), αλλά **συγχρόνως διατηρεί αυτό το πνεύμα σαν μία διαρκή προτροπή για να προτιμούν οι άνθρωποι την φαινομενικότητα αντί της πραγματικότητας, την λύπη αντί της ευχαρίστησης, το θέαμα αντί του βιώματος, την υποταγή αντί της ελευθερίας, το κυρίαρχο σύστημα αντί των επιθυμιών.** Το Θέαμα αποτελεί την καινούργια θρησκεία και η κουλτούρα αποτελεί το κριτικό του πνεύμα.

Τα θρησκευτικά σύμβολα μαρτυρούν για την σταθερότητα της περιφρόνησης την οποία έδειχναν όλα τα ιεραρχικά καθεστώτα όλων των εποχών προς τους ανθρώπους. Ας πάρουμε ένα μόνο παράδειγμα, τον Χριστό:

Όντας στην πρώτη γραμμή των υποκαταστημάτων θείων προϊόντων, οι χριστιανικές εκκλησίες υιοθέτησαν κάτω από την πίεση της εμπορευματικής διαδικασίας μία διεστραμμένη επίδειξη, η οποία δεν θα τελειώσει παρά μόνο με την διαπαντός εξαφάνιση της διαφημιστικής της ετικέτας, που δεν είναι άλλη από τον χαμαιλέοντα Χριστό. Υιός θεού, υιός πόρνης, υιός παρθένας, δημιουργός άρτων και θαυμάτων, ομοφυλόφιλος και πουριτανός, πολιτικός «αγωνιστής» και μέλος της υπηρεσίας ασφαλείας, κατήγορος και κατηγορούμενος, δουλευτής και αστροναύτης, δεν υπάρχει κανένας ρόλος που να μην μπορεί να τον υποδυθεί αυτή η καταπληκτική μαριονέτα. Τον είδαμε σαν έμπορο της στέρησης, σαν διανομέα χαρίτων,

σαν «αβράκωτο», σαν σοσιαλιστή, φασίστα, αντιφασίστα, σταλινικό. Υπήρξε σε όλα τα εμβλήματα, σε όλες τις σημαίες, σε κάθε αυτοεξευτελισμό, στις δύο πλευρές του ρόπαλου, στις περισσότερες θανατικές εκτελέσεις, όπου στέκει εξ ίσου καλά στο χέρι του δήμιου όσο και του μελλοθάνατου.

Έχει την τιμητική θέση του μέσα στα αστυνομικά τμήματα, τις φυλακές, τα σχολεία, τα μπορντέλα, τους στρατώνες, τα πολυκαταστήματα, τις ζώνες του ανταρτοπόλεμου. Χρησίμευσε σαν δείκτης πορείας, σαν σκιάχτρο για να εξακολουθούν να αναπαύονται οι νεκροί εν ειρήνη και για να εξακολουθούν να μένουν γονατισμένοι οι ζωντανοί, χρησίμευσε σαν βασανιστήριο και σαν δίαιτα αδυνατίσματος και θα χρησιμεύσει και ως πλαστικός φαλλός όταν οι έμποροι της αγιοσύνης θα αποφασίσουν κάποτε να αποκαταστήσουν εμπορικά το αμάρτημα. Ταλαίπωρε Μωάμεθ, ταλαίπωρε Βούδα, ταλαίπωρε Κομφούκιε, θλιβεροί αντιπρόσωποι ανταγωνιστικών φερμών χωρίς φαντασία και δυναμισμό, ο Χριστός κερδίζει σε όλα τα μέτωπα. Ο Ιησούς Χριστός, το σούπερ αφιόνι και ο σούπερ σταρ: όλες οι εικόνες του πουλημένου στον θεό, μέσα σε μια ρεκλάμα πώλησης του θεού».

(Raoul Vaneigem: «Από την Άγρια Απεργία στην Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση»)

«Αν, όπως αναφέρει ο βαρώνος Χόλμπαχ, «οι παπάδες της ενορίας, οι ιεροκήρυκες, οι ραββίνοι, οι ιμάμηδες κ.λπ. απολαμβάνουν το αλάθητο κάθε φορά που υπάρχει ο κίνδυνος να διαψευστούν», τότε δεν θα πρέπει να ξεχνάει κανείς το γεγονός ότι τα καταφέρνουν άριστα να παρουσιάζονται ως δήθεν μειλίχοι, κολακευτικοί και συμφιλιωτικοί σε καιρούς κατά τους οποίους τους έχει αφαιρεθεί η άνεση να καταπιέζουν.

Παραδώστε όμως το κράτος στο Ισλάμ και θα πάρετε αμέσως τους Ταλιμπάν και την Σαρία. Ανεχθείτε τον χριστιανικό ολοκληρωτισμό, και η Ιερά Εξέταση θα ξαναγεννηθεί, μαζί με την ποινικοποίηση της βλασφημίας και την προπαγάνδα του «ναταλισμού», που είναι ο προμηθευτής των σφαγών. Ανεχθείτε τους ραββίνους, και δεν θα πρέπει να νοιώσετε έκπληκτοι όταν το παλαιό ανάθεμα της Εβραϊκής Θρησκείας εναντίον όλων των μη Ιουδαίων (των «goyim») αναδυθεί εκ νέου: «να σαπίσουν τα κόκαλά τους!»

Είναι καιρός να το φωνάξουμε ξανά και μάλιστα με μεγάλη ένταση: τίποτα δεν εμποδίζει κάποιον να εξασκεί μια Θρησκεία, να ασπάζεται μια πεποίθηση, να υπερασπίζεται μια ιδεολογία, αλλά **κανείς δεν δικαιούται να τις επιβάλλει στους άλλους** ή – κάτι που είναι ακόμα πιο απαράδεκτο – να κάνει κατήχηση στα μικρά παιδιά. Όλες οι πεποιθήσεις μπορούν να εκφράζονται ελεύθερα, ακόμα και οι πιο παρεκκλίνουσες, οι πιο ανόητες, οι πιο αποκρουστικές, οι πιο επαισχυντες, υπό τη σαφή προϋπόθεση ότι, διατηρώντας το χαρακτήρα προσωπικών απόψεων, δεν μπορούν να υποχρεώσουν κανένα να τις δεχτεί ενάντια στην θέλησή του...

Κάθε ελευθερία αυτοαναιρείται από τη στιγμή που δεν απορρέει από μια θέληση για πλήρη ζωή. Το θρησκευτικό πνεύμα αναβιώνει εκεί όπου δαιωνίζεται η θυσία, η παραίτηση, η ενοχή, το μίσος για τον εαυτό, ο φόβος της ευχαρίστησης, της αμαρτίας, της εκπλήρωσης, η αλλοίωση της φύσης και η αδυναμία να γίνουμε πραγματικά ανθρώπινοι. Εκείνοι που επιχειρήσαν να καταστρέψουν τις εξουσιαστικές Θρησκείες μέσω της καταστολής τους, δεν πετύχαιναν πάντοτε, παρά μόνο την αναβίωσή τους, για τον απλό λόγο ότι το πνεύμα της καταπίεσης είναι κατ' εξοχήν εκείνο που αναγεννάται από τις στάχτες του. Οι εξουσιαστικές Θρησκείες τρέφονται από τα πτώματα και έχει γι' αυτές ελάχιστη σημασία το γεγονός ότι οι ζωντανοί και οι νεκροί, ανάκατοι στους μαζικούς τάφους τους, είναι αδιαφοροποίητα είτε μάρτυρες της πίστης τους, είτε θύματα της μισαλλοδοξίας τους. **Ο θρησκευτικός ιός θα επανεμφανίζεται όσο υπάρχουν άνθρωποι που στενάζουν και επιδεικνύουν – λες και είναι κάποιος τίτλος ευγενείας – την φτώχεια τους, την νοσηρή τους κατάσταση, την εξάρτησή τους, ή μάλλον μια εξέγερση την οποία αφιερώνουν στην αποτυχία».** (Raoul Vaneigem: «Σχέδια Πτήσης Για την Απελευθέρωση της Γης»).

